

NEW YORK TIMES! BESTSELLERITE AUTOR

SUSAN MALLERY

*Poole kohaga
abikaasa*

Kodulinna hurmurid

Originaali tiitel:
Susan Mallery
Part-Time Wife
2003

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Siiri Sau
Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1996 by Susan W. Macias
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2020.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B06376920
ISBN 978-9949-82-597-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Tara Gavinile –
aitäh, et andsid mulle võimaluse kirjutada raamatuid,
mis naerutavad mind, toovad mulle pisarad silma ja,
mis kõige parem, panevad mind uskuma, et kõik on või-
malik. Minu siiras tänutunne.

ESIMENE PEATÜKK

TÄPSELT sel hetkel, kui dušist hakkas kuuma vett tulema, helises uksekell. Jill Bradford toetas otsaesise vastu keraamilist plaati ja kiristas hambaid. Ajastamine. Elus on ajastamine kõige tähtsam ja tema oma oli harilikult halb.

Või äkki on põhjus selles majas, mõtles Jill, haarates ühe käega hommikumantli järele ja keerates teisega vee kinni. Võib-olla oli hoone esiküljel vannitoaga ühendatud lambike, mis süttis iga kord, kui ta püüdis dušši võtta. Inimesed nägid valgust, mis andis teada, et nüüd on aeg külla tulla. Eile olid ukse taga olnud küpsiseid müüvad väikesed tüdrukud. Kahe päeva eest oli pakutud ajakirjatellimusi.

Kell helises uuesti ja Jill kiirustas läbi koridori. Naisel käis peast läbi põgus mõte, et ta ei peaks vaevuma üldse hommikumantlit selga tõmbama ja võiks lihtsalt paljalt avada ukse inimesele, kes teda nii ebaviisakalt duši võtmisel segab, aga ta

otsustas seda mitte teha. Tema õnne korral võis ukse taga seista politseinik ja vahistataks.

Naine jõudis välisukse juurde parajasti hetkel, mil külaline vajutas taas kellanupule. Sedakorda kõlas pikk helin kärsitult. Jill tõusis kikivarvule ja piilus läbi tillukese ukse silma, mis oli ilmselgelt välja mõeldud pikkade inimeste poolt pikkadele inimestele. Ta silmitses moonutatud kujutist ja ahmis õhku.

Politseinik?

Peatudes vaevu, et hommikumantli vöö kinni siduda, keeras naine luku avamiseks võtit ja tõmbas ukse järsult lahti. «Jah?»

«Preili Jill Bradford?»

«Jah.»

«Mina olen Craig Haynes.»

Politseinik tegi pausi, justkui pidanuks see nimi naisele midagi ütleva. Jill vaatas teda ainiti ja pilgutas silmi. See ei öelnud talle midagi. Ta uuris meest. Too oli pikk. Tema jaoks ebamugavalt pikk. Ta pidi mehele otsa vaatamiseks pea kuklasse kallutama. Kuid asi oli kaela väänamist väärt, otsustas Jill, kui silmitses lakkis tumedaid juukseid, pruune silmi ja meesmodellile omaseid näojooni. Ta takseeris mehe suu kuju ja jonnaka hoiakuga lõuga. Tema mälu polnud küll täiuslik, aga ta oli üsna kindel, et nii nägusa välimusega mees oleks talle meelde jäänud.

Jilli pilk libises allapoole politseiniku rinnale. Vormirõivastuse must lühikeste varrukatega särk joonistas välja hästi treenitud lihased. Mehel oli sportlase kehakuju. See avaldas muljet – sügavat muljet. Isegi naisele, kes oli otsustanud, et ei tee enam meestega tegemist ega loo nendega suhteid.

„Andke andeks, härra politseinik Haynes,“ lausus Jill, keskendades tähelepanu uuesti mehe näole. „Ma ei tea, kes te olete.“

Vähene hall oimukohtadel oli ainus, mis andis mõista, et politseinik pole nii noor, nagu ta välja näeb. Ta ei paistnud just kolmekümnesena, Jill arvas, et mees on siiski päris mitu head aastat vanem.

Sellel hetkel otsustas politseinik naeratada. Tema silmade ja suu ümber tekkisid kurrud. Valge hambarida lõi särama. Tal peaks hoiatusedel kaasas olema, mõtles Jill, kui tal kõht krampi tõmbas ja põlved ähvardavalt nõtkuma löid. *Selle mehe juuresolekul on keeruliste seadmetega töötamine keelatud.* Kui Jill poleks vastu piita toetunud, oleks ta mehe jalge ette varisenud.

„Ma peaksin vist täpsustama,“ sõnas politseinik. „Teie sõbranna Kim soovitas teie poole pöörduda. Ta pidi mu lapsi hoidma. Ta ütles, et olete hea meelega nõus teda asendama.“

Lapsed? „Oh, nüüd tuleb mulle meelde.“ Jill naeratas. „Muidugi.“ Ta lükkas ukse pärani lahti. „Andke andeks. Palun tulge sisse ja räägime sellest.“

„Täna.“ Politseinik astus Jillist mööda väiksesse esikusse. Ka selja tagant on vaade päris muljet avaldav, mõtles naine, takseerides meest põgusalt. Laiad õlad ja selline pepu, mida iga naine kogu hingest ihkab. Miks on nii, et meestel on suurepäraseks pepud lihtsalt sellepärast, et nad on mehed, aga naised võivad aeroobikatrenni teha, kuni nende süda on nii võimas, et võiks kaubarongi veduri mootorit asendada, kuid tagumiku kuju pole ikka päris õige? Mitte et Jill oleks trenadžööril

rohkesti aega veetnud. Aga ta mõtles sellele palju ja see ometi luges midagi.

„Siiapoole,“ lausus naine ja andis Craigile käega märku elutuppa astuda.

Mees liikus kerge pika sammuga. Jill tundis ennast nagu tema kannul tatsav päkapikk. Ta ei olnud matsakas – seda mitte. Ta oli ainult lühike. Ja lopsakate kehavormidega. Üks igavesti ebaõnnestunud kombinatsioon, mis tekitas temas tunde, nagu ta oleks nunnu kassipoeg Barbie nukkude maailmas.

Täiuslikud viigid mehe vormipükstes ja hoolikalt pöetud tumedad juuksed, mille piiri ja krae vahele jäi pisuke vahe, tuletasid naisele meelde tema enda korrutat välimust. Ta puudutas oma lühikesi juukseid ja püüdis meenutada, kui turris need olid olnud, kui ta oli viimati peeglisse vaadanud.

„Vabandage mind,“ lausus Jill, istudes diivani servale. Craig oli valinud tugitooli kamina ees. Ta kummardus ettepoole ja pani vormimütsi tagurpidi diivanilauale. „Olen Kimi asjadega tegelemisega niivõrd hõivatud olnud, et pole jõudnud täna hommikul duši allgi käia.“

Naine sikutas äkki liiga lühikesena tunduva hommikumantli alläärt ja püüdis täiskasvanuliku hoiakut võtta. Ta oli kolmkümmend, kuid ilma meigi ja viisakate riideteta nägi ta välja nagu teismeline. Ema oli öelnud, et aja möödudes hakkab ta nii nooruslikku välimust hindama, kuid Jill polnud selles kindel. Tal oli kuri kahtlus, et näeb ka oma seitsmekümnendates välja ikka nagu armas, kuid kortsuline kassipoeg. Pikkade maailmas ei võeta lühikesi tõsiselt.

„Millal Kim lahkus?“ küsis Craig.

„Nad sõitsid eile ära, et omaette abielluda.“ Naine naeratas, meenutades sõbranna õnnetunnet. Kim oli küll oma teguviisis kahelnud, kuid Jill oli teda takka õhutanud. Tõelist armastust, mis töötab kesta igavesti, esineb üsna harva. Jilli süda oli murdunud rohkem, kui üks naine seda väärib, aga ta usk polnud siiski kadunud – kui mitte enda, siis vähemalt teiste suhtes.

„See oli väga romantiline,“ jätkas ta. „Brian rentis lennujaama sõitmiseks limusiini. Kim oli sellest plaanist vaid mõnele sõbrannale rääkinud ja nad tulid siia teda ära saatma.“

Jill vaatas aknast välja, aga ta ei näinud eesõue ega üle tänava asuvat maja, vaid hoopis õnnest säravat paari. Nende armastus oli olnud sama käegakatsutav kui väike lillekimp, mida Kim oli käes hoidnud.

„Ta helistas eile õhtul Renost ja nad on juba abielus. Ta tuleb paari nädala pärast tagasi.“

Klaasplaadiga diivanilaul lebas papist kaust. Jill võttis selle kätte ja tegi lahti. Kausta vahel oli mitu lehte, millele oli hoolikalt rohkeid märkmeid tehtud. Seal olid nimekirjad inimestest, kellele helistada, arvetest, mida maksta, asjatoimetustest, mida teha. Tal polnud kõige selle vastu midagi. See oli vähim, mida ta sõbranna heaks teha sai. Lõppude lõpuks, kui Jilli enda elu oli koost lagunenu, oli Kim talle peavarju pakkunud. Sellega seoses meenus talle, et pärast mesinädalaid kolib Brian Kimi juurde. Ta pidi hakkama uut elukohta otsima.

Küll jõuab, ütles Jill endamisi, uurides nimekirja. Craig Haynes. Oh, seal ta oligi kahe meeldetuletuse vahel – hamba-

arsti visiit tühistada ja Kimi uue kaheinimesevoodi tellimus üle kontrollida.

„Leidsingi ülestähenduse,“ lausus Jill ja vaatas Craigile otsa.

Politseiniku ilme oli väga veider. Justkui mees poleks kedagi temasugust varem näinud. Jill tõstis käe ja näpitses oma lühikeste juuste otsi. Kas need hoiavad okastena püsti? Kas ta suu on röstsia söömisest ikka purune?

Naine libistas keelega üle huulte, ent ei tundnud midagi. Craig tõmbas silmad pilukile ja lükkas selja sirgu. Jill oleks äärepealt küsinud, mis lahti, kuid otsustas, et tegelikult ei soovi ta seda teada saada. Ta pööras pilgu uuesti nimekirjale.

„Kim ütles, et teil on kolm poega. Kaheteistkümne-, üheksa- ja kuueaastane. See pole minu jaoks mingi probleem.“

Jill ütles seda reipal toonil. Ent naisele võõras inimene ei märganud tema sõnades pinget. Keegi ei saanud ta kiirenenud südamelööke tunda. Laste hoidmine. Ta oleks selle asemel Kimi heaks kas või tuhandet muud asja teinud, näiteks duširuumi üle krohvinud või selle põrandale uued plaadid pannud. Kuid paraku polnud ta valida saanud. Aga õnneks oli tegu vaid paari õhtuga. Ta elab selle üle.

Naist läbis igatsuse laine. Ta tundis oma tüdrukutest puudust. Ta sõrmed pigistasid paberilehti tugevamini. Nad pole minu tüdrukud, tuletas Jill endale meelde. Ta oli olnud kõigest nende kasuema. Samuti polnud ta tõenäoliselt hea olnud, sest pärast lahutust polnud kumbki tüdruk teda näha soovinud. Kuid valu ei summutanud siiski igatsustunnet nende järele.

„Ärge tõtake ette,“ ütles Craig, kummardudes tugitoolis ettepoole.

„Hmh? Mida?“ Jill pilgutab mineviku eemale ja keskendus enda ees istuvalle äärmiselt nägusale mehele. „Mida te sellega mõtlete?“

„Kas olete midagi sellist varem teinud?“ küsis mees.

„Laste eest hoolitsenud? Muidugi. Ma olin ju teismeline, härra politseinik Haynes. Ja ma hoidsin lapsi.“ Ta mõtles oma luhtunud abielu mainida, kuid arvas, et see pole mehe asi.

„Te ei käi praegu tööl.“ See oli sedastus.

Jill tundis kerget õhetust põskedel. „Ei. Lahkusin viimaselt töökohalt paar kuud tagasi.“

„Kas teid vallandati?“

„Ei! Muidugi mitte. Ma lihtsalt pidin sealt ära saama. See on pigem nagu ametipuhkus. Nad on valmis mind soovi korral iga kell tagasi võtma.“

Mees vaatas talle oma tumedate silmadega otsa. „Mis teie tööandjast ettevõtte nimi on?“

„McMilliani Kindlustus San Clementes. See asub Lõuna-Californias.“

„Ma tean, kus see on.“ Craig võttis särgitaskust väikese märkmiku ja pastaka ning kirjutab. „Kes teie otsene ülemus oli?“

Jill ütles talle nime ja telefoninumbri, siis kortsutas kulmu. „Vabandage, härra politseinik Haynes, aga ma ei saa aru, miks te mind üle kuulate.“

„Minu nimi on Craig ja ma ei usalda oma lapsi juhusliku inimese hoolde.“